

סיכום

בטומאת נגעים מצינו הלכה ייחודית, שאין כדוגמתה בשאר הטומאות – "הטומאה והטהרה תלויה בכהן": הטומאה (ובעקבותיה הטהרה) אינה חלה מכוח עצם הנסיבות, אלא מכוח הכרזתו של הכהן על המצורע כטמא (או כטהור).

אחד הביאורים בטעם הדבר:

בטומאת הצרעת ישנה חומרה מיוחדת, שאינה קיימת בשאר הטומאות: המצורע הוא היחיד מבין הטמאים שמוטל עליו להיות בבדידות מוחלטת, מחוץ לכל שלושת המחנות ("בדד ישב, מחוץ למחנה מושבו").

וזוהי הסיבה לכך שההכרזה על טומאה זו נתונה בידי הכהן:

רק הכהן, "איש החסד" המייצג את תכונות החסד והאהבה (וכפי שמצינו שברכת הכהנים צריכה להיות "באהבה") – רק עליו ניתן לסמוך כדי לחרוץ דין כה חמור על אדם מישראל; רק מי שכואב מעומק ליבו את חומרתו של הדין שעליו הוא עומד להכריז – ניתן לדעת בביטחון שלא יעשה זאת כלאחר יד, ואם אמנם בסופו של דבר יחליט להכריז על המצורע כטמא – תהיה זו הכרזה מבוססת היטב, לאחר חקירה ודרישה יסודית.

ומכאן יש ללמוד עד כמה עלינו להיות זהירים כשמדובר, חלילה, בהוצאתו של אדם מכלל ישראל: כאשר מדובר בחריצת דין כה חמורה – אין די אפילו בפסיקתו של החכם הגדול ביותר, הבקי בכל התורה כולה; רק איש חסד, שבליבו בוערת האהבה לכל אדם מישראל – הוא ורק הוא יכול לחרוץ פסק דין שכזה.